

[Ømann.]

alle, siger finansministeren. Så er jeg lige ved at sige: ja men så hold da op med at tænke og se at få gjort nogen ved sagen.

Vil finansministeren — og det gælder vel også økonomiministeren efter de udtalelser, der faldt til mig — benægte, at det ville være fornuftigt at investere i dag, hvis man skal udnytte en højkonjunktur i vor omverden i slutningen af 1972? Er det for tidligt at komme i gang? Det bemærkes jo i den økonomiske oversigt, at netop industriinvesteringerne, erhvervsinvesteringerne er dalende. Det bemærker man bare i forbifarten; og det har man ikke noget at gøre ved og stille op over for. Jeg synes, det er et hovedpunkt i den økonomiske politik, og det er vel i og for sig det, der skiller en socialistisk økonomisk politik fra den borgerlige markedspolitik. Det er viljen til at sætte direkte ind på de steder, der er strategiske for samfundet i det givne øjeblik. Det kan vi ikke blive uenige om, her er den afgørende politiske skillelinje.

Finansministeren sagde, at vi skulle ikke gøre om igen den fejl, der blev begået i 1968-69, for da kom der en forfærdelig stor import i 1969. Ja men forløbet var et ganske andet, end finansministeren erindr. Først fik vi lavrenteeventyret, så fik vi parcelhusbyggeriet, dernæst obligationsskandalen, dvs. investeringer i indenlandske affærer og ikke i eksporterhvervene, og så først, da inflationen var godt i gang, begyndte de voksende investeringer, og den import, der var fornøden dertil, kom naturligvis oven i forbrugsimporten. Det var dette skæve forløb, der var årsagen til de valutavanskeligheder, som vi stadig væk har. Havde forløbet været omvendt, så havde der været en anden takt i udviklingen, og så var eksporten kommet foran importen. Det er jo det, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Grünbaum: Jeg bliver nødt til at tage fat på det spørgsmål igen om socialdemokratiets

stilling til udgifterne og dækning af udgifterne. Det er simpelt hen, som jeg vistnok også sagde før, uanstændigt, at man fra et så stort parti som det konservative folkeparti vil benytte den slags påstande. Jeg skal ikke sige mere om tørvæne, det må da være helt klart, at man ikke kan gøre det på den måde, som hr. Poul Schlüter gør det. Hr. Poul Schlüter spørger: var det alvorligt ment, når vi kom med de forskellige forslag. Ja, selvfølgelig var det alvorligt ment, men hvert forslag blev jo stillet i en situation, hvor man vidste, at de andre var afvist, så den udgift var der jo ikke, når man stillede det pågældende forslag. Det er derfor, hr. Poul Schlüters og landbrugsminister Henry Christensens gentagne udtalelser af samme art er så forkerte, som de er. Jeg vil altså gerne understrege så kraftigt, som jeg nu kan gøre det, at selvfølgelig vil socialdemokratiet til enhver tid dække de udgifter, som vi er med til at foranledige, men man kan altså ikke lægge alle disse udgifter sammen til én bunke.

Jeg glemte i forrige omgang at tilføje, at hr. Poul Schlüter kan heller ikke læse indenad, for det står i den pågældende kronik i Berlingske Tidende udtrykkeligt i det, jeg har skrevet:

„Det sikre er, at de samlede skatter i år efter regeringens egne tal sluger næsten hele stigningen i de private indkomster.“
Der står altså ikke „næste år“, som hr. Poul Schlüter sagde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foresår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 21 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.